

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:

K. L. Walther

WHAT HAPPENS AFTER MIDNIGHT

Copyright © 2023 by K. L. Walther

Originally published in the United States by Sourcebooks, LLC.

www.sourcebooks.com

All rights reserved.

Translation Copyright © 2026 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05974-8

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

VIDIMO

SE U

PONOĆ

K. L.
VOLTĚR

Prevela Mila Ilić

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2026.

Blizanci Tibl...

Koliko puta nam je ispričao ovu priču?

Koliko puta smo se smejali?

Ova je za nas.

PRE

JEDAN

Sa strahovima se treba suočavati. Samo nisam očekivala da ću se s jednim suočiti ovako rano ujutru. Možda kasnije tokom dana, ali pre osam? Jedva sam uspevala da držim oči otvorene kad sam zevajući sišla niz stepenice i mamu zatekla u kuhinji. Oprezno je posmatrala udaljeni ugao, kao da je u okršaju sa aparatom za espresso koji je stajao na kamenoj radnoj površini. „Vreme je.“ Pogledala me je. Usne su joj bile skoro ravna crta, ali jedan kraj podigao se s nadom. „Moramo da pokušamo.“

„Ne, ne moramo“, brzo sam rekla. „Ne moramo *ništa* da pokušamo.“

Mama se okrenula i podigla plastičnu činiju sa biskotima* koje nam je gospođa Deluka juče poklonila. Naša komšinica bila je ta koja nam je i dala taj aparat za espresso; ona je kupila veći, ali nije htela da se otarasi starog. Bio je i dalje u savršenom stanju, navodno. Nikad ga nismo upotrebile. „Lili, moramo“, rekla je. „Gospođa Deluka je naglasila da su biskoti najbolji kad se umoče u kapučino.“

Zamišljeno sam pogledala zlatnobraon biskvite sa bademom. Iskreno, izgledaju *magnifico*... i *jesam* gladna. „Ah, dobro“, popustila sam. „Hajde da probamo.“

* Hrskavi italijanski keks sa bademima. (Prim. prev.)

Cereći se, mama je zagrlila plastičnu činiju i pokazala na izvor naših problema od nerđajućeg čelika. „Mislim da je uputstvo negde u donjem ormariću.“

To je bio zadatak za mene. Mamine sposobnosti obuhvatale su pakovanje ostataka u frižider, korišćenje mikrotalasne i uključivanje čajnika. Obe smo se složile da bi bilo najbolje da se toga drži. Ovo je bila *moja* kuhinja, pa je, naravno, i kapučino bio moj domen.

Pronašla sam uputstvo veličine onih za automobile i neotvorenu kesu kafe u zrnju, a zatim sam prešla na aparat. *Kapučino sadrži dve trećine mleka*, podsetila sam samu sebe, proučavajući cev za paru. *Čašica espresa, a zatim pareno mleko sa penom za kraj.*

Jedva kafa!

Jer stvar je bila u tome da ni mama ni ja nismo volele kafu. *Uopšte* je nismo volele.

Mama se popela na sprat da se obuče, ali vratila se dok sam završavala sa mlevenjem kafe. Kuhinja je bila obavijena mirisom espresa, a ja sam pokazala ka njenoj odeći kroz opori smog. „Nikad neće biti pošteno što ti možeš tako da se oblačiš.“

Dok sam ja bila zaglavljena sa letnjom haljinom i školskim blejzerom, ona je nosila ljubičaste maskirne helanke i laganu lila majicu. Savršeni model za *lululemon* odeću, naročito kad je dramatično izbacila kuk. „Pa, znaš da ću skočiti na sobni bicikl posle prvog časa“, zadirkivala me i svoju dugu kosu lepo razbarušila. Odsutno sam isto uradila svojoj, samo je moja bila talasasta i šokantno crvena, a njena kovrdžava i plava. Bilo me je lako primetiti na kilometar. Nagađala sam da sam je nasledila od oca, ali nikad nisam pitala. On nije imao pojma da postojim, što mi je sasvim odgovaralo. Nije *nedostajao* mom životu; prosto nije bio njegov deo. I nisam mogla da zamislim da će mi ikad biti potreban. Imala sam mamu.

„Lep lak za nokte“, dodala sam suvo. Mamine japanke otkrivala su deset nožnih prstiju nalakiranih u nežnu ljubičastu boju. Zašto za

učenike važe stroga pravila oblačenja, ali ne i osoblje, nešto je što nikada neću razumeti. „Odakle ti?“

„O, iz mog omiljenog butika“, odgovorila je uz namigivanje i osmeh. „Nije daleko odavde. Odmah na spratu, zapravo...“

Zakolutala sam očima, ali sam sačuvala smirenost bariste. Espresso je skuvan bez incidenata, i pošto sam zgrabila mleko iz frižidera, uspešno sam od njega parom napravila pufnasti beli oblak.

„Da li da prvo umočimo?“, pitala je pošto sam sipala kapučino u dve šolje. „Ili da pijemo?“

Odlučile smo da pijemo.

„Prstići uvis“, rekla je mama, i bezglasno odbrojajući do tri, podigle smo šolje do usana.

„Kafa“, ubrzo sam rekla hrapavim glasom i opečenog jezika. „I dalje je kafa!“

Nabranog nosa, mama je prosula svoj kapučino u sudoperu i mahanjem mi pokazala da to isto uradim. „Čaj“, konačno je rekla. „Skuvaćemo večeras čaj i u njega umočiti biskote?“

„Dogovoreno.“ Klimnula sam glavom. „A sad, šta kažeš na pravi doručak?“ Prešla sam kuhinju i otvorila frižider, gde su dve tegle stajale tačno u sredini. „Spremila sam nam sinoć ovsenu kašu“, kazala sam. „Mislim da sve bolje određujem proporciju javorovog sirupa, putera od kikirikija i banane, a ovog puta sam dodala i čija semenke.“

Majka je razmislila. „Danas sam više raspoložena za palačinke“, priznala je. „Mogu li to da ponesem da kasnije prezalogajim?“

Uzdahnula sam i odmahнула glavom kad sam joj pružila teglu, ali sam se iscerila dok sam hitala na sprat po ranac. Ako hoće palačinke, moramo da požurimo.

Polu minuta kasnije izašle smo na vrata, obe pod teretom školskih knjiga. Zvuk mora nam je poželeo dobro jutro, i nisam mogla a da ne zatvorim oči i udahnem slani miris. Naša kuća – bela drvena koliba sa tamnozelenim prozorskim kopcima – možda je bila na samom obodu

kvarta za osoblje, ali imala je svojih prednosti. To što mi je dvorište bilo plaža bila je jedna od njih. Uspavljivala sam se uz talase Atlantskog okeana već šesnaest godina, otkad mi je bilo dve. Praktično sam ceo život provela na obali Roud Ajlanda. Ili tačnije, oduvek sam živela *ovde*, u školi *Ejms*.

„Zdravo, Hoperove!“, neko je dobio dok smo brzo hodale kroz komšiluk; mamine japanke lupkale su po pločniku, a mene su baletanke upozoravale da će mi se dan okončati žuljevima. „Divno jutro, zar ne?“

„Prelepo!“, mama je uzvratila Peni Bikford, koja je išla ka glavnom kampusu u jednom od svojih modernih formalnih odela. Uхватила sam direktorku *Ejmsa* kako odmerava mamin sportsko ležerni komplet, ali nije rekla ništa. Nikad ništa ne bi ni rekla jer je moja mama bila najvoljenija nastavnica na odseku za engleski – možda čak i u celoj školi, pošto superlativi iz godišnjaka ne lažu. Omiljena nastavnica? Ta titula nije mogla pripasti bilo kome. *Ejmsov* godišnjak još nije izašao, ali sa samo dvanaest dana do mature uskoro hoće, a svi su znali da je Leda Hoper siguran pobednik.

A kao njena ćerka, imala sam sreće što sam *ovde* učenica. Da školarina nije bila besplatna za decu osoblja – ili profanske klince, kako nas je većina zvala – nikad ne bismo mogle za mene da priuštimo privatnu školu kao što je *Ejms*.

„Ponovo ti čestitam, Lili“, rekla je direktorka uz ponosan osmeh. Poznavala me je toliko dugo da se prema meni ponašala kao prema unuci. „Sigurna sam da će tvoj govor biti divan.“

„Hvala.“ Uzvratila sam osmeh, ali sam osetila da mi se obrazi zagrevaju. Prošle nedelje na školskom skupu, objavili su da ću ove godine ja biti drugoplasirani maturant. Bila je to čast, ali takođe sam je se užasavala. Jer dok je đak generacije bio glavni na pozornici prilikom ceremonije dodele diploma, drugoplasirani je držao govor tokom večere maturanata veče pre toga i trebalo je da se obrati na šaljiv, a ne ozbiljan način. Cilj je bio svoje školske drugove *nasmejati*.

Nisam baš bila poznata po svojim komičnim nastupima.

„Dobro, budi kul, budi kul“, mama je prenaplašeno prošaptala kad smo prešle natkriveni most koji je vodio do kampusa. Usporile smo korak u laganu šetnju. Prelepe akademske zgrade i domovi od cigle, dasaka, i crepova od kedrovine uzdizale su se ispred nas, a učenici su bili svuda. Neki su krenuli u jutarnje trčanje, a drugi su se očigledno tek iskobeljali iz kreveta da bi se odvukli do menze na doručak. Čula sam grupu devojaka kako se kikoću zbog predstojećeg plesa za prvake.

„Da, Ros me pitao sinoć“, jedna devojka je rekla. „Bilo je baš slatko. Zamolio je za pomoć s domaćim iz matematike, a ispod poslednjeg zadatka je napisao: 'Hoćeš li sa mnom na ples?'“

„Svaka čast, Rose“, mama je promrmljala, smešeći se. Njeni učenici nisu s njom pričali samo o gramatici ili *Velikom Getsbiju*. Umela je s njima, znala je kako da ih ohrabri da joj se zaista povere. Insistiranje da je oslovljavaju po imenu umesto „gospođa Hoper“ bilo je oduvek efikasni prvi korak. Bila je izuzetno stroga, ali obožavali su je.

Prvakinje su nas ubrzo primetile. „Ledo, pogodi šta se desilo?!“, vrisnule su, i dok su joj saopštavale sve uzbuđljive detalje, ja sam se pravila da slušam, ali sam se zapravo prisećala svog plesa za prvake. Pozvao me je, predstavio se kao da se već nismo upoznali, a zatim me pitao da li bih volela da idem s njim u nervoznoj bujici reči. „Da, to bi bilo lepo“, odgovorila sam, a nekoliko nedelja kasnije do kraja večeri moja zlatna haljina bila je isprskana slanom vodom i peskom. Dok me pratio kući, trkali smo se bosonogi duž obale i poljubila sam ga čim me uhvatio u naručje. Usne su mu bile tople uprkos vetru. „Tag“, sećam se da sam prošaptala posle toga, sa toliko širokim osmehom. Oboje smo ostali bez daha.

„Ti si*“, završio je umesto mene, a onda se nasmejao pre nego što sam ga ponovo poljubila i odjurila u tamu, nadajući se da će poći za mnom.

* Igra rečima. U originalu fraza „Tag, you're it“ koristi se kad se deca igraju šugica. (Prim. prev.)

Volela bih da se možemo vratiti, pomislila sam, i te reči su bile kao žamor u mom umu. *Volela bih da se možemo vratiti u tu prvu noć...*

„Lili?“ Trepnula sam i shvatila da me mama gleda. Prvakinje su nestale; mora da su migrirale ka menzi, ali mi nismo odlutale sa puta ka istorijskoj zgradi Habard hol. Mama mi je pridržala vrata i razbarušila kosu dok sam ulazila u zgradu.

Sa visokim belim stubovima, impozantnim dimnjacima od cigle i bezbrojnim prozorima, Habard hol je izgledao kao vila koja je nekad pripadala poslednjoj velikoj američkoj dinastiji. Imao je krovni balkon i na gornjim spratovima bili su odseci za odnose sa diplomcima, finansijsku pomoć i savetovalište za upis na fakultet, dok je prizemljem vladao *Ejmsov* učenički centar. Kožne sofe, fotelje s visokim naslonima i niz persijskih tepiha činili su da predvorje liči na salon, a svaki put kada biste bacili pogled na krem zidove, primetili biste nešto novo. Tu je bila izložena rotirajuća galerija učeničkih radova i *Ejmsovih* suvenira iz arhiva biblioteke: stari novinski članci, fotografije, pa čak i drevne školske zastave.

Izvan salona, ogromni kamin od krečnjaka bio je okružen ugradnim policama za knjige i uglovima za učenje. Sleva su bile redakcije za novine i godišnjak, kao i pošta, dok je zdesna bilo ono što su svi prosto zvali *Hab*. Taj restorančić bio je glavna atrakcija učeničkog centra. Starinski pomorski fenjeri visili su iznad svakog stola, a zidovi od bele lamperije sadržali su impresivnu kolekciju crnobelih fotografija sa generacijama ribara koji su pokazivali svoj ulov.

O, i hrana od koje polazi voda na usta. Svi su uvek pokušavali da ugrabe zalogaj na brzinu između časova i tokom slobodnih perioda.

Ali samo je maturantima i osoblju bilo dozvoljeno da ovde doručuju. Ušle smo i videle da je mesto pretrpano. „Pa, dobro je da sam se unapred pripremila“, rekla je mama, vodeći me ka stolu pozadi. Kladila bih se da je bio slobodan samo zbog presavijenog papirića na kome je pisalo *rezervisano!*

Moja majka ga je skinula sa toplog drvenog stola i ubacila u svoj ceger, ali *Habov* glavni šef nam je skočio na vrat čim smo se udobno smestile u stolice od tikovine. „Rezervacije nisu dozvoljene“, rekao je Džoš, sav ozbiljan, sa olovkom zataknutom iza uha.

„Za mene palačinke sa cimetom“, odgovorila je moja majka vedro. „I molim te, nemoj da mi zakidaš na šlagu od vanile.“

Džoš ju je oštro pogledao. „Ledo.“

Nakrivila je glavu i osmehnula se. „Džošu.“

Osvrnula sam se po Habu, ne želeći danas da slušam kako moja majka i njen dečko flertuju. Svima drugima to bi zvučalo kao prepiranje, ali Leda je bila poput zraka sunca naspram Džošove ozbiljnosti. Svaki pravi romantik složio bi se da su oni savršen par.

Polovina muškog lakros tima nabila se u jedan separe i prepričavala svoj nedavni gubitak na utakmici, udarajući nevidljive loptice svojim nevidljivim palicama. A za susednim stolom, Zoi Rajt je uhvatila moj pogled i podigla ruke. *Izgubili ste!* Oblikovala je usnama. *Pomirite se s tim!*

Nasmešila sam se i odmahнула glavom, a onda spazila Taga Svela i Aleksa Nujena kako zajedno sede za šankom. Aleks je pričao sto na sat i uzimao ogromne zalogaje svojih vafla, dok je Tag strateški sipao kečap po omletu.

Odvratno, pomislila sam, ali sam nastavila da ga gledam s bolom u stomaku. Voleo je da stavlja kečap na sve.

„Ali mislim, jesi li *siguran?*“, pitao je Aleks. „Jer...“

Zakolutala sam očima. Verovatno su razgovarali o Tagovom nedavnom raskidu. On i Bler Grinberg smuvali su se prošle godine, a njihova veza bila je prava gozba za hipotetičke tabloide. U jednom trenutku bili su ludo zaljubljeni, a u drugom su bili u potpuno haosu, vičući jedno na drugo na subotnjim igrankama. Učenicima je ta pesma već dosadila, sve dok Tag juče nije raskinuo sa Bler. „Koga je više uopšte briga?“, mumlali bismo za sebe, ali istina je bila da je sve bilo

briga. Svi smo želeli da znamo šta se desilo između njih dvoje. Hoće li ovo biti poslednji put? Poslednji put da svako ide na svoju stranu? Ili će se pomiriti za nekoliko dana?

Jer opet, bližio se kraj *Ejmsovom* „maturantskom proleću“. Sa manje od dve nedelje do kraja polugodišta, nas u starijim razredima bilo je briga za otprilike tri stvari.

Matursko veče bilo je jedna od njih.

A Tag Svel je otkao svoju devojkicu baš pre mature, bez nekog jasnog razloga. „Da, siguran sam“, sada je rekao Aleksu. „Hoću da idem s nekim drugim.“

S kim? Zapitala sam se u isto vreme kad je Aleks rekao: „S kim?“

Tag je konačno spustio flašu kečapa. „Pa zar nije očigledno!“ Iscerio se svom najboljem drugu. „S tobom, Aleksandere.“

Aleks nije ni trepnuo; podigao je čašu vode da nazdravi. „Biće mi zadovoljstvo, Tagarte. Šta misliš da uskladimo cveće na reverima?“

Mala knedla stvorila mi se u grlu. O bratstvu između Taga i Aleksa moglo se pisati; bili su toliko bliski da su ponekad delovali kao ista osoba. „Upoznali smo se na algebri u prvom razredu i prosto smo *znali*“, Aleks mi je jednom rekao. „Koja god se bude udala za njega, udaće se i za mene.“

Ja sam ga lupila po ruci. „I ona će biti jedna *nesrećna* dama!“

Bože, koliko je to davno bilo.

Uskoro, čula sam kako Džoš poraženo uzdiše. Moja mama ga je već potpuno iscrpla za to jutro. „Dobro, Lili“, rekao mi je. „Šta bi htela za doručak? Tvoja mama...“, pogledao ju je s gađenjem, „užeće palačinke s cimetom.“

„Ja ću sok od narandže, molim te“, rekla sam dok sam raskopčavala ranac i počela da kopam po njemu. „I jednu kašiku uz to.“ Povednički sam izvukla teglu ovsene kaše. „Ponela sam danas svoj doručak.“

„Da!“ Džoš je pucnuo prstima. Bilo je ironično što on vodi *Hab* jer je zapravo bio zaluden zdravljem. „O tome ti pričam, Lil. Volim

to da vidim.“ Okrenuo se mami. „Trebalo bi da probaš nešto s ćerkinog menija.“

Mama je prekrstila ruke na stolu. „Samo da znaš, sinoć je napravila izvrsnu piletinu s povrćem. Pomogla sam u pripremanju.“

Džoš se okrenuo ka meni za potvrdu, a ja sam klimnula glavom. „Ali palačinke s cimetom *stvarno* zvuče sjajno“, dodala sam. „Mogu li da dobijem i viljušku pored kašike? Tako ću moći da ukradem poneki zalogaj.“

Nasmejale smo se kad je Džoš zastenjao. „Naporne ste“, rekao je. „Vas dve ste beskrajno *naporne*. Prvo rezervacija. A sad ovo?“ Odmahnuo je glavom.

„Izvini, ali beskrajno *naporne*?“, mama je rekla pošto je njen dečko nestao u kuhinji. „Rekla bih da nas smatra beskrajno *fascinantnim*.“

„Da“, složila sam se. Obožavala sam da doručkujem s njom. „Beskrajno *fascinantnim*, sigurno.“

„Ne znam jesi li primetila, Lili, ali Bler te je streljala pogledom danas na matematici“, rekla je moja drugarica Pravika. Ona i ja smo proždile slobodan čas sa Zoi na Polukrugu, kružnoj terasi pokrivenoj školjkama koja je gledala na okean i bila produžetak zelenog prostora s prikladnim nazivom Krug. To je bilo srce *Ejmsa*, mesto na koje se odlazilo pre, tokom i posle časova. Bele stolice za izlete i viseće ležaljke pokrivala su travnjak, a ako bi jedna bila slobodna, želeli ste da sednete u nju.

„Stvarno? Pa, jel' krvarim?“, pitala sam ravnodušno. Nas tri smo se sunčale na zidu Polukruga. „Trebalo da poradi na nišanu.“

„Ko je sedeo pored tebe na času?“, pitala je Zoi.

Nisam odgovorila. Iskreno, Bler je pogodila u centar.

„Lili...“, zapevušile su moje drugarice.

„Kasnio je“, objasnila sam. „Nije bilo slobodnih mesta.“

Nasmejale su se, a ja sam pokušala da ne mislim na Tagove oči. Danas su bile sive umesto svetlucavozelenih, njihov sjaj bio je prigušen. „Smeta li ti da sednem ovde?“, pitao je, i morala sam da uložim sav napor da ne prođem prstima kroz njegovu tamnosmeđu kosu i ne izmasiram nežno njegov potiljak. Prošlo je više od godinu dana otkad smo bili tako blizu; umeli smo da izbegavamo jedno drugo u kampusu, a taj ples bio je toliko stručno smišljen da smo tokom časova razmenjivali samo pokoju reč. Ali danas je Tag pogrešio korak i morali smo da sedimo zajedno, zbog čega sam se i ja spotakla. Bolelo me je što nisam osetila njegovu ruku na kolenu ispod stola. Ili što nije poljubio unutrašnjost mog zgloba pre nego što preplete prste s mojima...

Zašto? Pitala sam se po milioniti put. *Zašto si to uradila?*

„Pitam se s kim će sad na matursko“, razmišljala je Zoi.

„Nemam pojma“, rekla je Pravika. „S nekom drugakinjom, verovatno. Svi sportisti...“

„Možemo li da o'ladimo sa pretpostavkama o maturskom?“, progundala sam. „Koga je briga! Uskoro ćemo saznati.“

Zoi i Pravika su ćutale, pošto me je ranije ove nedelje Danijel Rivera, predsednik đlačkog parlamenta, posle časova pozvao da idem s njim, uz divan buket ljiljana. Nije bilo bitno što sam na njih alergična; osećala sam poglede na nama, pa sam nabacila osmeh i privila ih na grudi. *Ne razmišljaj o predstojećoj propasti*, pomislila sam, znajući da mi sleduje težak osip. *Uzbuđena si! Pokaži svima koliko si uzbuđena!*

Uzdahnula sam. „Izvinite. Ne znam šta je to bilo.“

Moje drugarice polako su klimnule glavom, kao da su *one* znale šta je bilo. Osetila sam kako mi vrat crveni. „Nije prekasno da se predomisliš“, rekla je Zoi pre neki dan. „Znam da nisi prekršila obećanje, ono, nikad u životu, ali matursko s Danijelom nije pravo obećanje – niste se zakleli jedno drugom ili nešto slično. Ako se ne raduješ odlasku s njim, zašto uopšte da *ideš* s njim?“

Zato što sam prihvatila cveće, zamalo da kažem. Prihvatila sam cveće i bacila sam ga u kantu čim sam stigla kući, pa ne mogu da ga vratim.

A i kad bih mogla, ne bih. Poziv na matursko možda nije baš obećanje, ali *jeste* obaveza. A ja ne izbegavam obaveze.

Malo oblaka zaklonilo je sunčevu svetlost. „Dobro, nova tema“, počela je Pravika. „Momci na biologiji od jutros neprekidno su pričali o maturantskoj podvali.“ Pročistila je grlo. „Tačnije, o tome kako je izgleda ove godine *nema*.“

„O, da“, promrmljala je Zoi. „I ja nešto sumnjam. Šaljivdžija se ne oglašava.“

„Pre će biti da *ćuti kao zaliven*“, rekla sam. Maturantska podvala bila je još jedna tradicija za kraj godine, ali od one skrivene vrste. Učenici su njome bili opsednuti zato što je sve to bilo obavijeno velom tajni. Nije bilo koji stariji učenik mogao smisliti podvalu i organizovati je... samo je Šaljivdžija to mogao uraditi. Njegov identitet je uvek bio nepoznat; samo je prethodni Šaljivdžija znao ko je naredni Šaljivdžija, kada mu je predavao „štafetu“. A ako bi majstoru za podvale trebala ekipa da izvede svoj plan, i nekoliko ostalih bi saznalo tajnu.

Ali oni nikad ne bi nikome rekli.

Zoi je bila u pravu; izgledalo je kao da ove godine neće biti podvale. Redosled je uvek bio podvala, matursko, matura. A matursko je na pomolu! Devojkama haljine vise u ormarima, a termini kod frizera i šminkera već su zakazani.

„Šta mislite, ko je?“, pitala je Pravika. Pokazala je na drugu stranu Kruga, gde je Bler Grinberg sedala u stolicu za izlete. „Ja se kladim na nju.“

Namrštila sam se. „Ozbiljno, Viks?“

„Da.“ Pravika je klimnula. „I više je nego dovoljno lukava.“

Zaista je na nekom višem nivou, pomislila sam, a onda gricnula nokat na malom prstu. Što se držim dalje od Bler Grinberg, to bolje.

„Lično, ja se nadam da je Aleks.“ Zoi nam je odvukla misli od Bler. „On je bio moj izbor za titulu Razrednog klovna.“

„Zoi, svi su za njega glasali“, rekla je Pravika, dok sam se ja neuspješno borila s osmehom. Aleks Nujen bio bi savršeni Šaljivdžija. On oduvek smišlja podvale.

„Prosto *neće* prestati“, setila sam se da je Tag rekao u drugom razredu. Radili smo domaći zajedno u biblioteci, noge su nam bile isprepletane ispod klupe. „Kad bi Aleksander Nujen postao Šaljivdžija, to bi bilo kao da je dobio Oskara.“

„Ali ti bi mu pomogao“, rekla sam. „Ako bi ga izabrali za Šaljivdžiju i kad bi ti tražio pomoć, ne bi uopšte oklevao.“

Zurili smo jedno u drugo jedan trenutak, dok se Tagove usne nisu izvile u nestašni osmeh. „Ne“, odgovorio je, zimzelenih očiju. „Ne bih.“

„Volela bih da vidim šta bi Aleks uradio“, zakikotala se Pravika. „Prosto *znaš* da bi produkcija bila velika, pa bi mu trebao tim.“ Podigla je obrvu. „Da li biste mu pomogle?“

Zoi je zajaukala. „Devojko, nemoj mi davati lažnu nadu!“

Pravika se okrenula ka meni. „Lili?“

„Ne“, rekla sam bez oklevanja.

„Zašto ne?“

Slegnula sam ramenima. „Ima milion razloga. Prvi je što nikad ne bih uspela da se išunjam iz kuće. Znae da je moja mama noćna ptica. Ocenjuje testove do dva ujutru.“ Mahnula sam rukom. „Bilo bi sasvim beskorisno regrutovati mene.“

„Čekaj, zar *zato* nije bilo nikakve podvale?“, Zoi se našalila. „Zato što ti ne možeš da se išunjaš?“ Spustila je glas. „Jesi li *ti* Šaljivdžija?“

Pokazala sam joj srednji prst.

Moje drugarice su se nasmejale.

„Ne, ne, znamo.“ Pravika se osmehnula. „Ne bi to bila ti, Lili.“

„Da, ne bih ja.“ Uzvratila sam osmeh, nadajući se da nijedna neće primetiti da je usiljen. Nema šanse da bih bila Šaljivdžija, a kamoli